

## ΤΟ ΣΚΙΑΘΙΤΙΚΟ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ *ΕΒΕ 3488* ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΣΤΙΓΜΩΝ ΤΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Στὸ Ἀρχεῖο Μέλπως καὶ Octave Merlier τοῦ Κέντρου Μικρασιατικῶν Σπουδῶν, ποὺ οἱ ἴδιοι ἱδρυσαν, ἦταν γνωστὸ ὅτι εἶχαν ἑναποθεθεῖ τὰ αὐτόγραφα τῶν παπαδιαμαντικῶν γραμμάτων ποὺ εἶχε ἐκδώσει ὁ Merlier. Παρέμεινε ὅμως ἄγνωστο ὅτι ὑπῆρχαν τὰ αὐτόγραφα καὶ τῶν ἄλλων γραμμάτων ποὺ εἶχε συμπεριλάβει ὁ Merlier, τὸ αὐτόγραφο τοῦ διηγήματος «Στὸ Μέγα-Γιαλόν», καθὼς καὶ τῆς συνέχειας τοῦ ἱστορικοῦ μυθιστορήματος [Τὸ λάβαρον]. Κανεὶς ἐρευνητῆς δὲν εἶχε ἐξετάσει, γιὰ παπαδιαμαντικά θέματα, τὸ Ἀρχεῖο Merlier, παρὰ τὸ ὅτι ἦταν ἀναμενόμενο νὰ ἐντοπισθοῦν σημαντικὰ εὑρήματα<sup>1</sup>.

Ἐδῶ θὰ ἀνασυνθέσω κάποιες παρατηρήσεις<sup>2</sup> γιὰ ἓνα σκιαθίτικο χειρόγραφο τῆς συλλογῆς Merlier, ἀποκείμενο σήμερα στὴν Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκη, τὸ ὁποῖο περιέχει τὴ μεγάλη συγχωρητικὴ εὐχὴ ποὺ διαβάστηκε στὶς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ Παπαδιαμάντη, καὶ ἀκολούθως θὰ δώσω σὲ πανομοιότυπα φωτογραφικὰ τὰ σχετικὰ φύλλα τοῦ χειρογράφου.

Ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔγινε γνωστὴ ἡ εἰδηση ὅτι ὁ Merlier εἶχε στὴν κατοχὴ του χειρόγραφο ἀπὸ τῆ Σκιάθου ἦταν τὸ 1931. Στὴν ἐφημερίδα *Σκιάθος*, Κυριακὴ 20 Σεπτ. 1931 δημοσιεύτηκε ἄρθρο τοῦ Δ. Χατζίδου μὲ τίτλο «Ὁφειλομένη ἀπάντησις. Ὁ κ. Μερλιέ διαψεύδων τὸν κύριον Μερλιέ», ὅπου ἡ πληροφορία ὅτι ὁ Merlier «κατώρθωσε ν' ἀποκτήσῃ πολὺτιμον χειρόγραφον λειτουργίαν τοῦ 11ου ἢ 12ου αἰῶνος τῆ καθοδηγήσει τῶν φιλοξενούντων» (δηλ. τῶν

---

1. Βλ. τὴν περιγραφή τοῦ Ἀρχείου στὸ βιβλίον μου *Παπαδιαμάντης καὶ Σκιάθος. Φωτογραφίαι ἀπὸ τὸ Ἀρχεῖο Merlier*, Κέντρο Μικρασιατικῶν Σπουδῶν, Ἀθήνα 1991.

Τὸ ἄγνωστο μυθιστόρημα [Τὸ λάβαρον] τὸ ἐξέδωσα ἀπὸ τίς Ἐκδόσεις Καστανιώτη, Ἀθήνα 1993.

2. Βλ. στὸ βιβλίον *Παπαδιαμάντης καὶ Σκιάθος*, σσ. 16-18.

Σκιαθιτών). Τὸ φύλλο αὐτὸ τῆς ἐφημερίδας *Σκιάθος* ὑπάρχει στὸ Ἀρχειὸ Merlier (φάκελος D. 3<sup>2</sup>).

Τὸ 1934 ὁ Merlier στὸ βιβλίον του *Skiathos, ile grecque*, Paris 1934, σ. 27, ἔδωσε σύντομη πληροφορία γιὰ τὸ χειρόγραφο αὐτό. Ὁ Νάσος Δετζώρτζης στὸ ἄρθρο του «Octave Merlier, Ἀπὸ τῆ «Σκιάθο, τὸ ἑλληνικὸ νησί»», *Νέα Ἑστία*, Χριστούγεννα 1941, Ἀφιέρωμα Παπαδιαμάντη, σ. 18 σημ. 5, ἐπανάλαβε τὴν πληροφορία, γράφοντας ὅτι βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ Merlier τὸ ἱστορημένο χειρόγραφο μὲ τὶς Θεῖες Λειτουργίες καὶ τὴ μεγάλη συγχωρητικὴ εὐχὴ ποὺ διάβασε τὶς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ Παπαδιαμάντη ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἀνδρέας Μπούρας, στὸν ὁποῖο εἶχε δοθεῖ τὸ χειρόγραφο τὸ 1889 ἀπὸ τὸν οἰκονόμο Ἀντώνιο Σκούρα.

Τὸ ζεῦγος Merlier εἶχε στὴν κατοχὴ του καὶ συλλογὴ χειρογράφων, τὰ ὁποῖα ἔχουν περιέλθει στὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη τῆς Ἑλλάδος. Πρόκειται γιὰ τριάντα μουσικὰ κυρίως χειρόγραφα, τὰ ὑπ' ἀριθμ. 3463-3492. Τέσσερα ἀπὸ αὐτά, τὰ ὑπ' ἀριθμ. 3465, 3476, 3481 καὶ 3488 προέρχονται ἀπὸ τὴ Σκιάθο. Τὸ 3481 φαίνεται ὅτι ἦταν στὴν ἰδιοκτησία τοῦ Ἀνδρέα Γεωρ. Μπούρα, καὶ φέρει ὑπογραφὰς τοῦ Γεωργίου Παπαδιαμάντη. Ἐξέτασα τὰ χειρόγραφα αὐτὰ στὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη ἐξ αὐτοψίας<sup>3</sup>.

Τὸ χροῦ EBE 3481, φφ. 124, 18 αἰ., εἶναι «Εἰρημολόγιον Πέτρου Λαμπαδαρίου τοῦ Πελοποννησίου περιέχον τὰς καταβασίας τῶν Δεσποτικῶν καὶ Θεομητορικῶν ἑορτῶν». Στὰ φφ. 119ν, 120γ-ν οἱ ὑπογραφὰς *Γεώργιος Παπαδαμαντίου*. Ἐπίσης, στὸ φ. 120, *Ἐν Σκιάθῳ τὴν 22 Ὀκτωβρίου 1872*. Ὁ *Γράφας Γεώργιος Παπαδαμαντίου*, καὶ παρόμοια στὸ φ. 120ν. Περιγραφή του βλ. στοῦ Μανόλη Κ. Χατζηγιακουμῆ, *Μουσικὰ χειρόγραφα τουρκοκρατίας (1453-1832)*, τόμος πρῶτος, Ἀθήνα 1975, σσ. 191-192, ἀρ. Merlier 18, Χατζηγιακουμῆ 87. Ὁ Χατζηγιακουμῆς περιγράφει καὶ ἄλλα δύο ἀπὸ τὰ σκιαθίτικα χειρόγραφα τῆς συλλογῆς Merlier, τὸ EBE 3465 (= Merlier 3, Χατζηγιακουμῆ 42, σσ. 107-108) καὶ EBE 3476 (= Merlier 13, Χατζηγιακουμῆ 97, σσ. 207-209).

Οἱ ἀκριβέστερες πληροφορίες ποὺ δίνει ὁ Νάσος Δετζώρτζης (βλ. παραπάνω) ἐπαληθεύονται ἀπὸ τὸ κτητορικὸ σημεῖωμα τοῦ φ. 2ν τοῦ χροῦ EBE 3488: *Ἐδόθη μοι ὑπὸ τοῦ ἐν Καρύτση τοῦ Δήμου Εὐρυμενῶν οἰκονόμου*

3. Δὲν ἔχει δημοσιευτεῖ περιγραφή ὄλων αὐτῶν τῶν χειρογράφων.

Ἀντωνίου Σκούρα κατὰ μῆνα Μάϊον τοῦ 1889 ἔτους. Ἀρχιμανδρίτης Ἄνδρ. Μπούρας. Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι τὸ «πολύτιμον χειρόγραφον», ποῦ συνδέεται μετὶς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ Παπαδιαμάντη. Κωδικογράφοι<sup>4</sup> εἶναι α) κάποιος Κλήμης ἱερομόναχος καὶ β) κάποιος Θεωνᾶς ἱερομόναχος ποῦ ἔγραψε τὸ χρο τὸ 1623/4, ἀπομιμούμενος βυζαντινὴ λειτουργικὴ γραφὴ, γι' αὐτὸ καὶ ἡ σύγχυση ὅτι τὸ χρο εἶναι «τοῦ 11ου ἢ 12ου αἰῶνος». Ἡ συγχωρητικὴ εὐχὴ εἶναι στὰ φφ. 90v-95v τοῦ χρου.

Τὰ φφ. 39-83v, ποῦ περιέχουν τὴ Θεία Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου, Εὐχὴ τῶν κολύβων, καὶ τροπάριον καὶ κοντάκιον τοῦ Μ. Βασιλείου, ἔχουν γραφεῖ σὲ διαφορετικὸ, πιὸ λεπτὸ χαρτί, ἀπὸ τὸν Κλήμη ἱερομόναχο, ὅπως διαβάζουμε στὸ κάτω μέρος τοῦ φ. 81: +ἐγράφι διὰ χειρὸς κλήμεντος ἱερο-(μον)άρχου).

Τὰ φφ. 1-2v περιέχουν εὐχὲς ἱερέως ὅταν βγάζει μερίδα, καὶ εἶναι γραμμένα ἀπὸ τὸν Κλήμη, ἀλλὰ σὲ παχὺ χαρτί, ὅπως ὅλα τὰ ὑπόλοιπα φύλλα. Στὸ φ. 2v: *Μνήσθητι δέσποτα, καὶ τῆς ἐμῆς ἀναξιώτητος, ἀντωνίου ἱερέως καὶ τῶν γονέων αὐτοῦ. Κλήμη ἱερομονάχου, καὶ τῶν γονέων αὐτοῦ.*

Ὅλα τὰ ὑπόλοιπα φύλλα ἔχουν γραφεῖ ἀπὸ τὸν Θεωνᾶ ἱερομόναχο. Περιέχουν τὴ Θ. Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου (φφ. 3-38v), τὰ εὐαγγέλια τῆς ὅλης ἑβδομάδος (φφ. 84-90v), τὴ μεγάλη συγχωρητικὴ εὐχὴ ἐπὶ τοὺς μέλλοντας μεταλαβεῖν τῶν ζωοποιῶν τοῦ Χριστοῦ μυστηρίων (φφ. 90v-95v), εὐχὴ τῶν κολύβων (φφ. 96v-98), σημείωμα (φ. 98v) σὲ δεκαπεντασύλλαβους στίχους τοῦ Θεωνᾶ μετὸ ὄνομά του καὶ τὴ χρονολογία ζρλβ', Ἰνδικτιῶνος ζ', καὶ τέλος δύο εὐχὲς τοῦ ἀγίου μύρου (φφ. 99 r-v). Τὸ ἔτος ἀντιστοιχεῖ στοὺς μῆνες Σεπτ. 1623-Αὐγ. 1624. Ἡ γραφὴ τοῦ Θεωνᾶ εἶναι μετὰ μεγάλα καὶ ἐπιμελημένα γράμματα, ἡ γραφὴ τοῦ Κλήμεντος εἶναι πλέον σεσυρμένη. Στὸ φ. 28v: *Μνήσθητι Κ(ύρι)ε τοῦ δούλου σου Θεονᾶ ἱερομονάχου καὶ τῶν γενητόρων αὐτοῦ.* Στὸ φ. 30: *Μνήσθητι Κ(ύρι)ε τῆς ἀγίας μονῆς ταύτης ἐν ἣ παροικοῦμεν.* Στὸ φ. 30v: *Μνήσθητι Κ(ύρι)ε τοῦ δούλου σου ἀρσενίου ἱερομονάχου καὶ τῶν γενητόρων αὐτοῦ.*

Οἱ τελευταῖες στιγμὲς τοῦ Παπαδιαμάντη περιγράφτηκαν γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο Μωραϊτίδη τὸ 1921<sup>5</sup>: «Τὸ βράδι ἦλθεν ὁ Παπαν-

4. Ἀβιβλιογράφοι στὴ Συνοπτικὴ Καταγραφή τοῦ Λίνου Πολίτη καὶ Μαρίας Πολίτη «Βιβλιογράφοι 17ου-18ου αἰῶνα», Ἀνάτυπο ἀπὸ τὸ ΣΤ' Δελτίο τοῦ Ἱστορικοῦ καὶ Παλαιογραφικοῦ Ἀρχείου τοῦ ΜΙΕΤ, Ἀθῆνα 1994.

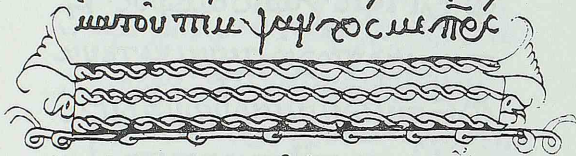
5. Ἄλ. Μωραϊτίδη, «Πῶς ἀπέθανε ὁ Παπαδιαμάντης», *Πρωτεύουσα* 8 Νοέμβρη 1921 (=Μὲ τοῦ Βορηᾶ τὰ κύματα ΣΤ', σσ. 4-5). Τὰ γράμματα τῶν ἀδελφῶν τοῦ Παπαδιαμάντη καὶ τοῦ πατᾶ Γιώργη Ρήγα δὲν ἀναφέρουν τὸ ὄνομα τοῦ πατᾶ Ἀνδρέα Μπούρα, ὅτι δηλ. ἦταν αὐτὸς ποῦ διάβασε τὴ μεγάλη συγχωρητικὴ εὐχὴ.

δρέας και ἐδιάβασε παράκλησιν. Ὑστερα ἐδέχθη και τὸν ἱατρόν. Ἐπρήσθησαν τὰ πόδια του. Εἶχε δύσπνοϊαν. Διήρκεσεν ἡ ἀσθένειά του τριανταπέντε ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἦτο κλινήρης. Μετάλαβε τρεῖς φορές εἰς τὸ διάστημα αὐτό. Ἐκαμειν Εὐχέλαιον. Τοῦ ἐδιάβαζεν ὁ Παπανδρέας τὴν μεγάλην συγχωρητικὴν εὐχὴν· αὐτὴν ἤθελε. — Τὴν μεγάλην εὐχὴν, Παπανδρέα, τοῦ ἔλεγεν».

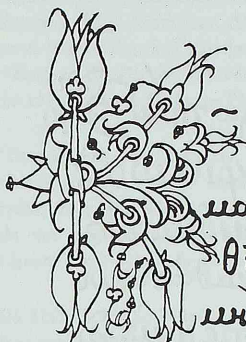
Ὑστερα ἀπὸ τὰ παραπάνω, δὲν χωράει ἀμφιβολία ὅτι τὸ χειρόγραφο EBE 3488, ποῦ ἦταν στὴν κατοχὴ τοῦ ἀρχιμανδρίτη Ἀνδρέα Μπούρα, μετὴ τὴν μεγάλην συγχωρητικὴν εὐχὴν, εἶναι αὐτὸ ποῦ ἀναφέρεται στὶς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ Παπαδιαμάντη. Τόσο μεγάλη καὶ λεπτομερὴς ὡς πρὸς τὰ ἀμαρτήματα εὐχὴ δὲν ὑπάρχει στὰ εὐχολόγια τὰ ἐντυπα.

Θὰ ἄξιζε ὁ Δῆμος Σκιάθου νὰ ἐκδώσει πανομοιότυπα τὸ χρο EBE 3488, ποῦ εἶναι συνολικὰ 99 φύλλα, δηλαδὴ 200 σελίδες.

Η̅· Θ̅δ̅ι̅α̅φ̅α̅λ̅ω̅ π̅ρ̅α̅ Ζ̅α̅ψ̅.  
 Εἰς ἀνάστασιν κριαύως· ὅ  
 ἄνωμαί γω ποιείν ἄπε  
 μαπτοῦ οὐδὲν· καθὼς ἀκού  
 ω κρήνῃ· Σὴ κρήσις ἡ ἡ· δι  
 καιὸ δὲν· ὅπου κητῶ θε  
 κησ τοῖ μόν· ὄχλο το θε κη  
 μαπτοῦ πημ ψηθὸς με πῶς



ἡ γὰρ ἡ ἀκροῦς ἡ τῆς ἡ  
 ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ  
 τῶν ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ  
 τῶν ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ



ΕΙΣΧΙΘΕΙ  
 ΜΩΝ· ΨΕΚΑΙΧΙΤΟΥ  
 ΘΥ ΤΟΥ ΚΩΡΤΟΣ· ΠΟΙ  
 ΜΗ ΚΑΙ ΑΜΜΙ· Ο ΑΙΡΩ  
 ΠΥ ΑΜΑΡΤΙΑΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ·  
 ΟΤΟ ΔΑΨΠΟΜ ΤΟΙΣ ΔΨΙ ΧΡΕΟ  
 ΦΗΛΙΤΑΣ ΧΑΡΙΣΑΜΕΡΟΣ· ΚΙ  
 ΤΗ ΑΜΑΡΤΩΛΩ ΓΩΑΙ ΚΙ ΤΗ Α  
 ΦΕ ΠΡΩΡ ΑΜΑΡΤΙΩΡ ΔΙΣ· Ο  
 ΤΗΡΙΑ ΣΙΡ ΤΩ ΠΑΡΑΧΥΤΩ ΔΩΡΚ  
 Α ΣΑΜΕΡΟΣ ΣΙΩΤΗ ΑΦΕ ΠΙ ΩΡ  
 ΔΙΩ ΠΩΡ ΑΙΠΟΥ· ΑΙΤΟΣ ΑΜΙΣ·  
 ΔΨΕ ΒΥΧΩΡΚ ΣΟΡ ΤΑΣ ΑΡΟ  
 ΜΑΣ· ΤΑΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ· ΤΑ ΠΗΝ

Ταπεινήματα· ταῖς αἰού  
 σια· καὶ τὰ ἀκούσια· τὰ ἐν  
 γράσι· τὰ ἐν αἰετίᾳ· τὰ ἐν  
 αὐτοῦσι· καὶ παρακοῆ·  
 ἡμῶν παρὰ τοῦ δούλου  
 σου· εἰ πῶς ἄψος σαρκᾶ  
 φροῶν· ἐστὶν ἡ ἀνομία τοῦ  
 τοιοῦτου· παρέση· ἡ ἐπι  
 μέλεια· ἡ ἐπιβροχία· εἰ πῶ  
 ριέτω· ἡ ἐπικαταδυσία· ἡ  
 ῥησιτι· ἡ ἀνομία· ἡ ἡμέτε  
 ρα· εἰ πῶς ἀκατάρα·  
 ἡ ἀνομία ἀρχερείως· ἡ  
 ἡ ἐν ἐν ἐν ἐν· εἰ πῶς ἡ

ὠραθίματι πίπσιμ· ἢ  
 ὀέκορ ὠμοσιμ ὀρόματι  
 θῦ· καὶ τοῦτορ παρίση· ἢ ὀβᾶ  
 λογουθυμοῦ τρᾶ ὠρ χει στα  
 ρῶρα θιμάτισμ· ἢ κατῆρά  
 σατο· ἢ ὀμορολογησιμ· ἢ ἢλοι  
 ὀόρησιμ· ἢ κατῆ κριμ· ἢ κατ  
 λαησιμ· ἢ ἢσχερολογησιμ· ἢ ἢ  
 ὀφθόρησιμ· ἢ ἢφορευσιμ· ἢ  
 ὀβᾶσατο· ἢ ἢμνησι κακησιμ·  
 ἢ ἢθυμῶ θη καὶ ὀερίσθη· ἢ ὀ  
 πηρη φαρίσατο· ἢ ἢδοχίλο  
 το· ἢ ἢτόκησιμ· ἢ ἢκνδίασιμ·  
 ἢ ἢδίκησιμ· ἢ ἢκεροδόξησιμ·



ἰΐς φιλανθρώπων ἰπίπε  
 σιρ· ἡμῆθισι καὶ ἴσι σιρ· ἡ  
 πρὸς φαρμακούς· καὶ ἴσι·  
 Ἐσπαιδοίς· καὶ κληδορίδας·  
 κητορομωίωρ· αὐτοῖς πρὸς  
 δευσε· ἡ βασιλεμαρῆσι σιρ· ἡ  
 Ἰδὴ φιλῆσι· ἡ ἰσοαπτησί·  
 Ἐρρῆσι· ἡ πορρῆσι σιρ· ἡ μοι  
 χισιρ· ἡ ἰσοχῆσι· ἡ Ἐσπι  
 δοφθορῆσι σιρ· ἡ σὸδομητικῆ  
 πρῶξις ἰπίσι σιρ· ἡ ἰσοσιροχῆ  
 τῆσι σιρ· ἡ Ἐσπικροιατῆσι σιρ· ἡ Ἐ  
 κηκροιατῆσι σιρ· ἡ βιασί· ἴσι·  
 ἡ Ἐρριδοίσι σιρ· ἡ Ἐρριτοίσι σιρ·



ἰεραδίου ἐπιτηρ· ἢ ἡ ἑπα  
 σιρ· ἢ ἡ χλψιρ· ἢ ἡ ποάσση  
 γηρίας καὶ σκηπίας σφιβο  
 μερος· τοῖς πτωχοῖς παρῆ  
 δικαίου ἢ ἡ χησιρ· οὐδὲ ἔκ  
 οὔκτισι καταδισαμιρ· ἢ  
 καταδάρτοι αἰψαοφνηκ  
 σιρ· καὶ ἀκαθάρτοις ἐρβηκ  
 σις ἐρεβηκθκ· ἢ ἡ ἀφροῖ  
 Ἰλιψιρ· ἢ ἡ ἐσκοφαῖ ποσιρ·  
 ἢ ἡ παρῆδι· ἢ ἡ παρῆτι κρασιρ· ἢ  
 ἡ ἰσαμῖρου αὐτοῦ εἰς προσι  
 χηρ καὶ φαμωδίαμ· οὐοῖς  
 αὐτοῦ ἔς ταπτοκρῶ καμω

Τικαυ πορ' ἔποχασιν· ἢ φί  
 ματος καὶ κοιχιδουλος ἔ  
 γρησο· ἢ παρὰ τὸ πρῶτον  
 πρὸ φκοσιμ· ἢ ἰχθυοφύτην.  
 ἢ ἔτραπτε χαίλασιν· ἢ αὐ  
 θύρας ἰπλάσιμ· ἢ κέλλος μᾶ  
 τισορὸ θησαστο· Ὁ πῶντ  
 ἰθίχθηρ· ἢ τω μὲν ἔσορτα  
 ἰφλιάρκοσιμ· ἢ ἔσεικε χυλι  
 ἀμικαὶ ἰπυροῦ σώματος καὶ  
 ἰκτισίδιασ σαρκὸς ἔγρησο  
 ρέσις· ἢ τὸ ἔλαττωμα τοῦ  
 ἀδελφου αὐτοῦ ἰίδι καὶ κεντ  
 κριμ· Ὁ τῶ αὐτοῦ ἰχθυῶντ

ἑὸν ἔργον ἡμῶν· πρὸς ἡδὲ καὶ πρὸς  
 ρεῖμα τοῦ ἕνεκα ἑαυτοῦ  
 ἡμῶν· καὶ τὴν ἐπιτολήν του ἑαυτοῦ  
 καὶ πρὸς αὐτοῦ οὐκ ἐφύλαξεν·  
 ἢ ἐραβύμησιν· ἢ ἐπαρθεῖσιν  
 ἀσπαστο· καὶ ὡς οὐκ ἐστὶν  
 λαλοῦσι καὶ ἐπιτολογισμῶν·  
 ἢ ἐπιτολογισμῶν· ἢ ἐπιτολογισμῶν  
 ρορ καὶ ἐπιτολογισμῶν· ἢ ἐπιτολογισμῶν  
 θῆραι ἐπιτολογισμῶν· ἐπιτολογισμῶν  
 οὐκ ἐστὶν ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ  
 ἑπιτολογισμῶν ἐπιτολογισμῶν· ἑπιτολογισμῶν  
 ἐπιτολογισμῶν ἐπιτολογισμῶν  
 ἐπιτολογισμῶν ἐπιτολογισμῶν· ἐπιτολογισμῶν  
 ἐπιτολογισμῶν ἐπιτολογισμῶν· ἐπιτολογισμῶν  
 ἐπιτολογισμῶν ἐπιτολογισμῶν· ἐπιτολογισμῶν

α  
 ἄπρως ἄρως· καλλὰ τὴν ὄ  
 ὄφρα τοῦ καὶ ἀρξίκακορμα  
 κροθυμίας ἐχρηστοτήτη·  
 ἐχρηστορ καὶ ἐχρηστορ αὐτῶ  
 πᾶντα· μὴ δεῖται ΚΕΨ ἢ  
 μὴ· ἑπὶ ἀκοιστορ μου· δεῖ  
 μου τῆς σῆς ἀνοήτου· ἔ  
 πᾶν τοῦ δουλοῦ σου ἔν· καὶ  
 πρὸ δὲ ἄμνησι κακοσθεῖ· τα  
 ἑπὶ αὐτῶν αὐτῶ πᾶντα, ὁ  
 ἄρως αὐτῶ ἀνοήτου· ἄπρ  
 ἄρως ἄρως ἰπρᾶξιν· ἢ βρεθυμ  
 θη· αὐτὸς γὰρ ὁμοιοῦ ἄρως  
 ὁσὲν ἄρως τῆς βασιλείας σου

α  
 ἄρως  
 αὐτῶ

κἔ· ὅτι αὐτὰ πᾶσι τῶν ἑξ ἑβρα  
 πρῶτον ἀποτίσει· Ἐπιπέτου ἰλί  
 σα σου· Ἐπὶ ἀκοισμῶν μου τοῦ  
 θαλάσσιου δούλου σου δεξιῶν  
 ὑπὲρ αὐτοῦ· καὶ ἀπὸ χειρῶν  
 αὐτοῦ τῆς ἀνωρίου κοχλασῶς·  
 καὶ κληρονομία αὐτοῦ ἡοίη  
 σου ὡρᾶ ἀνωρίων σου ἰσχυρῶν·  
 ἔκστασιν τῶν ὡρῶν ἀνωρίων  
 σου ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν· Ἐπὶ  
 ἰσχυρῶν αὐτοῦ ἀκρωτηρίων με  
 τὰ χεῖρας αὐτοῦ ἀνωρίων·  
 ἀνωρίων· ὡρῶν ἀνωρίων καὶ  
 ἰσχυρῶν σου ἰσχυρῶν· σὺ

Ἰὺ πασδ' ἔστω· ὅπ' ὄσα ἀν  
 δ' ἰσκηπὶ πῶλ τῆς γῆς· ὄσα δ' ἰδι  
 μέρω ἔβ' τοῖς οὐῶοις· καὶ ὄ  
 σα ἀν λιοκπὶ πῶλ τῆς γῆς· ἔ  
 σα λιχμῆρω καὶ β' τῶ οὐῶ  
 ὅπ' σου εἰμὸς ἀγαμάρτη  
 τος· ἔδω ἀμέρος ἀφ' ἰρα  
 ἀμῶπας· καὶ σοὶ πρ' β' πει δ' ὄ·  
 Τῆς προσκίωσις· ἔμ  
 τῶ ἀμάρχω σου πῆρι· καὶ τῶ  
 παρογῶ καὶ οὐαθῶ· καὶ ἔσο  
 ποιῶ σου πῆρι· καὶ καὶ ἔβ' ἔβ' ἔβ' ἔβ' ἔβ'  
 ὄσα ἰώμας ἔβ' ἰώμας ἔμ·

Διμήν·

